

ELLENZÉK

A MISKOLCI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCAS PÁRT HIVATALOS KOZLÖNYE.

Előfizetési árak:
 Helyben: Egész évre 10 K | Vidékre: Egész évre 12 K
 Fél évre . . . 5 „ | Fél évre . . . 6 „
 Negyed évre 2'50 „ | Negyed évre 3 „
 Egyes szám ára 8 fill. Kapható minden hírlapelárusitónál.

Felelős szerkesztő:
KATONA IMRE
 Laptulajdonos:
ZELÉNYI LAJOS

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Széchenyi-utca 36. SZELENYI és TÁRSA nyomdája
 A lap megjelen
 minden kedd, csütörtök és szombaton.

Karácsony.

Itt a karácsony, a mi népünknek legmeghittebb, a legbensőségtebb ünnepe, amelyet egyaránt ünnek meg a kunyhóban és palotában, amely egész esztendőn át rideg, elfásult emberi szivekből a legnemesebb érzést, a szeretetet váltja ki. Jászolban született a Megváltó, világgraszóloan hirdetvén, hogy azok, akik az emberi nem megújítására végeznek világgraszóloan dicső munkát, azok nem a trónok bitorából, nem büszke, gögös nagyok ágyából kerülnek, hanem mint az óriási tölgy, amely gyökereit a föld mélyébe ereszti, alulról, az istenadta népből kerülnek ki. Mentek a három napkeleti királyok, országok urai, hadseregek vezérei, mentek a csillag után, amely ott ragyogott a bethlehemi jászol fölött, hirdetvén, hogy jászolban született meg a legigazibb, a legnagyobb király. Igaz hitet szomjuhoztak a napkeleti királyok, csoda történt velük, megihlette őket a tudat, hogy van valami aranynál, bibornál ékeesebb, fegyvernél, hadseregnél erősebb, gyarló, mulandó embernél örökkévalóbb, ami kiemel a földi lét szűk köréből és megvilágítja a sironuinak rettenetes éjszakáját. Ez a valami a megfoghatatlan Istenbe vetett hit: a bethlehemi jászol kis-

ded vendége, a világ megváltója Jézus Krisztus.

Abban a nagy egyenlőtlenségben, amelyben szegények és gazdagok, hatalmasok, elnyomottak élnek ezen a világon, fölemelő és megnyugtató tudat, hogy egyformán kicsinyek és gyöngék, egyformán szeretettek vagyunk az előtt a fölértelment hatalom előtt, amely Jézus Krisztust adta e bűnös világnak. Megváltásra szorulunk egyformán mi bűnös emberek, koldusok, királyok. Szeretetre szorulunk egyformán mi, hatalmasok és nyomorultak. Hitre szorulunk valamennyien, hitre, amely abból a kis jászolból sugárzott ki az emberek szívébe, amely sugaraknak fénye és melege meg van még most is. Hit nélkül céltalan, meddő küzdelem az élet, de hittel soha el nem muló reménységgel és bizalommal teljes. Hittel, szeretettel kell nekünk embereknek élni, hogy különbek legyünk az állatoknál és az élettelen tárgyaknál.

Magasztos érzések hozzák rezgésbe szívünket, midőn átérezzük az emberiség leggyönyörűbb legendáját: Jézus Krisztus jászolban való születésének egyszerű történetét. Ma, midőn a természettudományok haladása, a különféle új tanok, amelyek az emberiség egy részét új célok és új

irányok felé terelik; ma, amidőn a hitelenség oly rohamosan terjed az emberek között, dupla értéke van a karácsony ünnepelesének, nemcsak azért, mert nehéz dolog a divatos, rohanó áramlatnak ellentállani, hanem azért is, mert példát mutatunk vele azoknak, akik elszakadni készülnek atyáik hitétől és azon az uton vannak, hogy kivetközzenek a jó érzésű ember természetéből. Ti, akik hisztek és reméltetek, akik meg vagytok győződve róla, hogy világot megváltó hivatása volt a jászolban született Istennek, üljétek meg karácsony ünnepét benső áhitattal, úgy, ahogy azt hitünk törvényei előírják. Tartsátok fenn a modern erőszakos, Istentől távolodó világáramlatok közepette a keresztyén hitet, a Megváltó kultuszát, a mártírok vére által megszentelt vallást; mert jönni fog, jönnie kell egy időnek, midőn az emberiség tévelygő része ki fog ábrándulni a realizmus mámorából és vissza fog térni az Istennek egyedül üdvözítő kultuszához.

Fehér, havas világban, karácsony ünnepén a hit tavasza nyíljék a szivekben és zengjétek, hirdessétek, büszkén, bizalommal, hogy megszületett a világ Megváltója!

TÁRCA.

Szép karácsony.

Szép karácsony ünnep
 Csakhogy itt vagy újra!
 Millióknak szívére
 Égi balzsam hull ma.
 Halljuk angyaloknak
 Énekét a menyből — —
 Bánatunk megenyhül.

Ujra fénybe lángol
 Betlehem égboltja.
 Hő sugárit ez a csillag
 Két világra szórja.
 Egyik itt alatt van,
 Hol sir a boldogság — —
 Másik a menyország.

Ezt a két világot
 Szent ajándékkiddal
 Szép karácsony összekötöd,
 Mint egy arany hiddal.
 És leszáll e földre
 Szeretet, boldogság — —
 Itt van a menyország.

Zárd be, szívem, mélyen
 Ezt az égi üdvöt,
 Hogy milliók bánatára
 Ő balzsamot küldött.
 Szenvedő raboknak
 Hogy leoldja láncát — —
 Kik azt sirva rázták.

Óh, ha az a csillag
 Nem ragyogna többé:
 E világot a szenvedés
 Mély tengere födné!

Koldus, árva, bűnös
 Vigasz nélkül élne — —
 Senki nem remélne!

De így, Idvezítőnk,
 Száll a hálaének,
 Szárnyain az áhítatnak,
 Biztató reménynek:
 Hogy ha meg lesz futva
 Ez a földi pálya — —
 Lélkünk boldog élet várja.
 Szuhay Benedek.

Hétköznapi történet.

Irta: Katona Imre.

A mészáros megemberelte magát és mikor Panni kisasszony kopottas, divatból kikerült kabátja zsebéből kihuzta a régi újságpapírost, a gyöngédszívű mészáros nyomatéku még egy jókora darab lépet dobott a kimért félfont hushoz.

Sirolin

Emeli az étvágyat és a testnedv, megszünteti a köhögést, váladékot, éjjeli izadást.

Tüdőbetegségek, hurutok, számarköhögés, skrofulozis, influenza

ellen számtalan tanár és orvos által naponta ajánlva.

Mint hogy értéktelen utáztatokat is kínálnak, kérjen mindenkeset „Roche” eredeti csomagolás.

F. Hoffmann-La Roche & Co. Basel (Svájc).

„Roche”

Kapható orvosai rendelésre a gyógyszerárakban. — Ára ötszáz forint 4.— korona.

A boritaladó ellen.

A boritaladó eltörlése érdekében a Magyarországi Bortermelők és Borkereskedők Országos Szövetsége tudvalevőleg nagyarányu mozgalmat indított. Hogy ez a kérdés a magyar borászoknak milyen életbevágó érdekét érinti, azt nem szükséges vidékünk bortermelő lakosságának bővebben magyaráznunk. De nemcsak bortermelőink sorsára, hanem közvetve egész közgazdaságunk fejlődésére is igen nagy horderejű ennek a káros és igazságtalan adónemnek a megszüntetése, amely a borfogyasztás fellendítésével együtt, széles társadalmi rétegek könnyebb boldogulását volna hivatva előmozdítani.

A mozgalom jogosultságát és elsőrangú fontosságát csak az elfogult fiskális politika nem látja be. A finánciális érdekek egyoldalú szemeltartásával első pillanatra visszariasztónak tűnik fel, hogy a boritaladóból származó, mintegy 16 milliónyi évi bevételt, vagy annak egy tetemes részét az államháztartás nélkülözni legyen kénytelen. Ha azonban tekintetbe vesszük azt, hogy mostani igazságtalan adórendszerünk egyfelől súlyos terheket rak a gyengébb adózók vállaira, másfelől jövedelemforrásokat kiaknázatlanul hagy, nem nehéz annak a belátására jutnunk, hogy a bortermelők igazságos követelésének megvalósulása végeredményében nem az állam jövedelmeinek csökkenését, hanem a terhek igazságosabb megosztását jelentené. Arról pedig fölösleges sokat beszélni, hogy azok a gazdasági előnyök, amelyek a boritaladó megszüntetésének nyomában járnának, egyúttal az adóforrásoknak jelentékeny gyarapodását vonnák maguk után.

Mindenképpen kívánatos tehát, hogy a Magyarországi Bortermelők és Borkereskedők Országos Szövetségének mozgalma a lehető legteljesebb sikerrel járjon. A szövetség, mint tudva van, 1907 január 6-ára országos értekezletet hívott össze Budapesten. Az országos értekezlet egyetlen tárgya a boritaladó eltörlésének, vagy lényeges leszállításának követelése. Hogy ennek a követelésnek a kellő erkölcsi súlya legyen, ahhoz szükséges, hogy az összes borvidék érdekeltsége mennél nagyobb számban vegyen részt az értekezleten. Országos érdekből, de vidékünk külön érdekeiből is, melegen ajánljuk figyelmébe bortermelőinknek, borkereskedőinknek és mindazoknak, akiket

e nagyfontosságú ügy bármely vonatkozásban érdekel, hogy vegyenek részt a január 6-iki értekezleten. A részvétel, az utazási költségeken kívül, amelyekre nézve jelentékeny kedvezmények vannak kilátásba helyezve, semmiféle más megterheléssel nem jár. Mindennemű felvilágosítással készségesen szolgál a Magyarországi Bortermelők és Borkereskedők Országos Szövetségének középonti irodája: Budapest, VI., Andrassy-ut 23.

Olvasóinkhoz.

Az ő esztendő alkonyán, amikor számadást kell tennünk eddig való működésünkről, bizalommal fordulunk az „Ellenzék” tisztelt olvasóközönségéhez. Számadásunk egyszerű: dolgoztunk a közjó érdekében és munkánkat a tisztelt olvasóközönség az ő lelkes elismerésével, támogatásával jutalmazta.

Az elmúlt esztendő elején hazánk egét még toronymagasságu felhők borították be. Üldöztek a hazafiságot, üldöztek mindenkit a hatalom polcára feltoladott bitolók és az „Ellenzék” állta a helyét. Becsületes hazafisággal, az igaz meggyőződés erejével állott szembe az akkor hatalmasokkal, a hatalmat bitoló hazafiatlan kormányval és küzdött lelkesen, küzdött szívós kitarással, hogy részese lehessen annak a dicső diadalnak, melyet a nemzet jobbjai kiüldöztek.

Törhetetlen hazafisággal, a munkabírás teljes erejével küzdeni fog az „Ellenzék” ezután is. *Küzd az ország függetlenségeért*, mely eszme minden magyar ember szívében kell, hogy oltári szentség legyen.

Vármegyénk és városunk közügyeit partatlan tárgyilagossággal vitattuk meg; az „Ellenzék” jelszava volt eddig és marad ezután is: *„Győzzön, ami jobb.”*

Az „Ellenzék” úgy, mint eddig, a nagy közönség szolgálatában fog állni és köz-

érdeki közleményeivel ezután is igyekezni fog, hogy közönségének változatos, élénk tartalmu újságot adjon kezébe.

Az „Ellenzék” előfizetési ára helyben egy egész évre 10 korona, vidéken 12 korona, félévre 5, illetve 6 korona, negyedévre 2 korona 50 fillér, illetve 3 korona. Egyes szám ára 8 fillér.

Köszönjük olvasóközönségünknek a multban tapasztalt szives pártfogását, folyton növekedő bizalmát és kitüntető elismerését; kérjük jóindulatu és hathatós támogatását továbbra is.

Egyidejűleg fölkérjük mindazokat, akik hátralékban vannak, sziveskedjenek hátralékaikat mihamarabb beküldeni, nehogy a lap küldésében fennakadás történjék.

Hazafias tisztelettel:

az „Ellenzék”
szerkesztősege és kiadóhivatala.

UJDONSÁGOK.

A politika karácsonya.

Szürke napok változatlan egymásutánjában, szinte észrevétlenül száll le ránk karácsony ünnepe.

Nesztelenül, csendesen közeledik s mire észrevesszük, hogy itt az ünnep, mire kizökkennék már egy kissé a mindennapi élet egyhangu kerékvágásából, már folytatjuk újra a hétköznapi megszokott robotmunkáját.

Szomorú országnak az ünnepei is szomorúak. Szomorú a mi ünnepünk is. Reményeink nem teljesedtek, törekvéseink nem valósultak, szolgátságunk rabláncra csak alig hogy egy kevésbé tágult, — a megváltás, a szabadság új szövetségének

Azzal Panni kisasszony, mintha igazán a szívéből hajtotta volna a szegyenkezés a vért az arcába: vékonyka csipke-kendőjét előre húzva, a gondosan összehajtogatott kis csomagot a kabát alá helyezve, hirtelen fordulattal ki akart sietni a mézarszékéből. A mézáros visszazólitotta:

— Lelkem, kisasszony, legyen olyan szives...

Panni kisasszony hosszú, vékony szempillái megrezegtek, amint visszafordult. Érezte, hogy valami megszügyenítő szemrehányást fog hallani. De az a durva, izmos kezű mézáros mintha belelátott volna a Panni kisasszony lelkébe, enyhén fogott a beszédhez, rariakodva előbb a székben lebzselő, diskuráló cselédekre, hogy takarodjanak.

— Lelkem kisasszony, legyen olyan jó: ugye, nem haragszik, ha kérem. Mondja meg a tekintetes főbíró urnak, a kedves apjának, hogy talán elég is lenne már a kontózásból, lassan. Magam is szegény ember vagyok; a paraszt nem adja hitelbe a vezna tehenét, hízott marhát meg nincs módomban, hogy vegyek. Talán megpróbálhatna a tekintetes főbíró ur, a kedves apja, Matuscsik sógoréknál; ő feleséges ember, de nincsenek gyermekei, nekem meg az öreg édesanyámat és a hülye testvéreimet kell

eltartanom. Elég teher az rajtam, az Isten bűnül ne rója föl a mondásom.

Panni kisasszony a mézárosnak minden egyes szavánál érezte, mint ömlik a vér mindjobban az arcába; a szíve hevesen dobogott, idegei megfeszültek és mintha valami láthatatlan rossz szellem vasmarokkal szorítaná össze a torkát, levegő után kapkodott és szólni akart, tiltakozni az ilyen, az ő fölfogása szerint, durva modor ellen.

De nem tudott szólni; a folytató gonosz szellem nem engedett. Dúhe, méltatlansága, hallk, nyögő sóhajban törhetett utat magának.

— Pedig, lássa, lelkem kisasszony, a tekintetes főbíró ur, a kedves apja, minden gondját elűzhetné, ha lelkem kisasszony, maga nem lenne olyan akaratos. Becsületes szívvél vagyok magához, lássa — és itt reszketéggé tette a vad mézáros hangját a szíve érzése; — igen, lelkem kisasszony, igaz szándékkal vagyok magához és Isten segíljen úgy, mint őszintén mondom, tenyereimen hordom, tejbe vajba fürdőtöm, ha hozzám lealázkodik és a feleségem lesz.

Panni kisasszony, mintha viperacsípés érte volna, lángoló arccal ugrott fel és megveto hangon szólt oda a mézárosnak:

— Szentelen tolatkodó!

Ezzel elrohant.

Mint a megkergetett őz, megriadtan, rogyadozó léptekkel távolgott be a konyhába Panni kisasszony. Édesanyja, a mindig egykedvű Leontin, most is közönyösen nézte, amint Panni kisasszony zokogva borult le a konyhasztalra és siert, siert keservesen.

A zokogásra kibújt a sötét, szűk szobából Bocsy Tamás ur is, a Panni kisasszony édes apja. Nemes bocsfalvai Bocsy Tamás, volt járási főszolgabíró, aki ma is, pedig a szűz dohány helyett csak három krajcárosat szív feketegyűrű-szaru cseréppájából — mint mondom — ma is büszke ember.

Még ma is benne van az a modor, mintha a kékinges perzekutorok a delikvent állítanak elő. Erőitett, kemény hangon szól rá a folyton zokogó Panni kisasszonyra!

— Mi bajod már megint, te béka!? Te nebántsvitág!

A közönyös tekintettel maga elé meredő Leontin mama felriad egy pillanatra apatiájából; jól esik neki, hogy ismét hallja azt a hangot, melyen „lelkem Tamás” a tornácos szolgabírói díszes lakás folyosóján beszélt valamikor régen, jobb időkben.

— Beszélj hát! Nyisd ki a szádat, te

1000 munkás
és hivatalnok

Honi ipar!

Heti gyártás
13.000 pár

Cégünk folyton növekedő sikere gyártmányaink elismert szoliditásában és kiválóságában rejlik. — A szabott gyári árak a cipő talpába vannak vésvé. — Óriási választék a legegyszerűbb és a legfinomabb cipők és csizmákban.

„TURUL” cipőgyár részvénytársaság főraktára
Miskolcz, Széchenyi-utca Horváth-szálloda.

Különlegesség »GOODYEAR WELT« árakban. A jelenkor elismert legjobb minősége.

születése, haj. nagyon messze van még tőlünk.

De a beborult égen is ott ragyog a csillag: a függetlenségnek, Kossuth Lajos hitvallásának csillaga. Hirdeti a megváltást hirdeti, hogy jönni fog az üdvözítő s mutatja az üdvösség útját.

Mig azt a csillagot látjuk, addig nem vagyunk elhagyatva, addig nem bolyongunk céltalanul a pusztában. Ha búsan, ha sanyaruságok, megpróbáltatások között is, de bizó reménységgel mehetünk az után a csillag után, mint a betlehemi csillag után mentek a napkeleti királyok, mert tudjuk, hogy annak a csillagnak a nyomán fogjuk megtalálni nemzetünk üdvösségét.

Ha ez a csillag lehullna, ha ez elhalványulna, ha ennek a csillagnak az útjáról letérne a nemzet, akár a gyáva meghódolás, akár a hazát nem ismerő nemzetköziség utvesztőjébe, az lenne a magyar nemzet végleges bomlása, soha ki nem pótolható, pusztító szerencsétlensége. Mig azt a csillagot látjuk, mig annak tiszta sugarai vezetnek, addig tombolhat a vihar, suhoghatnak a zsarnok erőszak ostorcsapásai, tudjuk, hogy jó uton megyünk, hogy a szabadság felé haladunk. De jaj nekünk, ha valaha letérünk arról az útról.

El fogjuk érni a megváltást, eljön a mi szegény szenvedő nemzetünk karácsonya is. Az lesz majd az ünnep, addig nem is lesz igazi ünnep Magyarországon.

Nem is ünnep kell most. Hétköznapokra, a munka hétköznapjaira van szükségünk. Szegények vagyunk, ez a legnagyobb bajunk s a szegénységen ünnepnapokkal nem lehet segíteni. Pihenjük át az ünnepet, hogy erőt gyűjtsünk a további hétköznapokra, aztán vessük le az ünnep ruháját, vegyük fel a munka zubbonyát és dolgozzunk, dolgozzunk szünet nélkül, mig veritékes munkánkkal össze nem kovácsoljuk mindazt a fegyvert, amire szükségünk van szabadságunk kivívásához.

Akkor fog majd felvirradni ránk az

igazi nagy ünnepnek, a szabadság karácsonyának boldogító napja!

B. B.

A karácsonyi ünnepek alkalmával lapunk t. olvasó-közönségének boldog ünnepelést, áldást, békességet kívánunk.

Lapunk legközelebbi száma, a közbeeső ünnepek miatt, szombaton, f. hó 29-én jelenik meg.

Karácsonyfa-ünnepélyek. Lélekemelő, szép ünnep keretében gondoskodott a miskolci vilamos társaság arról, hogy alkalmazottai és azok családjai a karácsony szeretetét érezzék. A főtelep irodájában karácsonyi ünnepet rendezett az igazgatóság, melynek tagjai közül megjelentek: dr. Szentpáli István polgármester, Fleischmann Győző főfelügyelő, a diósgyőri vasgyár főnöke, Lichtenstein József, Koos Soma kir. tanácsos és Braunfeld Gyula felügyelő. Midőn az egész személyzet, családjaikkal együtt mintegy háromszáz, együtt volt, Richter Matyás üzletvezető, hatásos és szép beszédet intézett az egybegyűttekhez, melyben főleg a munkaadó és munkás egymáshoz való viszonyáról beszélt. — Hogy az alkalmazottak meggyőződjenek arról, hogy az igazgatóság szíven viseli a munkások sorsát, engedélyezte, hogy azok a karácsonyi ünnep alkalmából lakbér, fizetésemelést, remunerációt és minden egyes ember 10 mm. köszönetet kapjon. Igen sokan előléptetésben is részesültek. Ugyanekkor egy óriási karácsonyfa volt felállítva az irodában. Ez már a kis gyermekeknek szólt. Ugyanis Richter Matyásné urnő 105 gyermek között teljes ruházatot osztott ki. Az ünnepély e része valóban lélekemelő és megható volt. A kicsinyek öröme mindenkit meghatótt. Az alkalmazottak nevében Gretzár Andor mondott köszönetet az igazgatóság apai gondoskodásáért.

A máv. üzletvezetőség is atyai szeretettel gondoskodott az alkalmazottak gyermekéről, örömet szerezvén a kicsinyeknek azzal a lélekemelő ünnepséggel, mely szombaton délután folyt le az üzletvezetőség nagytermében. Több mint száz gyermeknek osztottak ki téli ruhákat és ajándékokat. Ott volt: Kubik Béla főispán nejevel, Zelenka Pál püspök, dr. Tarнай Gyulané, Bulyovszky Gusztáv, Görgey

László nejevel, Vidats János, Hidvéghi Benő és még sokan. A teremben óriási karácsonyfa volt felállítva, teleaggatva sok szép és hasznos tárggyal. Hetényi Bódog iskolai igazgató be-
széde után kiosztották az ajándékokat, mire a gyermekek hálás szívvél mondtak köszönetet.

A honvédséghez áthelyezett tisztek. A m. kir. honvédelmi miniszter rendeletével a véderőről szóló törvény végrehajtására vonatkozó utasítás értelmében a cs. és kir. közös hadsereg tartalékából a m. kir. honvédség tartalékába áthelyeztettek a következő hadnagyok: Ujhely Béla a 65. gyalogezredtől a szegedi 5. sz., Katona Mór a 60. gyalogezredtől a miskolci 10. sz., Lányi Kornél a 12. sz. táborig vadászszázalajtól a miskolci 10. sz., Gönczi Gyula a 66. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Strasser József a 66. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Kopper Tóbiás az 55. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Kubinyi György a 29. vadászszázalajtól a miskolci 10. sz., Korbórnai Korber Imre lovag a 49. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Schrött Károly a 65. gy. e.-től a 17. sz. Réthy Aladár a 43. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Feldmann Mór a 60. gy. e.-től a miskolci 10. sz., dr. Bozóky Geza a 37. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Kovacs Sándor a 68. gy. e.-től a miskolci 10. sz., Török Gyula a 26. gy. e.-től a 10. sz. gy. e.-hez; továbbá a következő hadapród tiszthelyettesek Ocruczkai Zoltán a 34. gy. e.-től a miskolci 10. és Szabó Béla a 65. gy. e.-től a munkási 11. gyalogezredhez.

A vasárnapi munkaszünet felfüggesztése. A miskolci Kereskedelmi és Iparkamara értesíti az érdekelteket, hogy a kereskedelemügyi miniszter megengedte, hogy a december 30-ára eső vasárnapon az ipari és kereskedelmi arustás, illetőleg adás-vevés déli 12 óráig végezhető.

A vakok javára. Csak a napokban emlékeztünk meg arról, hogy Erdődy Karolyné grófnő mily nemes buzgalommal szorgoskodik a Vakokat Gyámolító Egylet felsőmagyarországi főkegyele érdekében, hogy mily szeretettel ápolja azt a fiatal csemetét, melyet alig egy év előtt dr. Tarнай Gyula, Borsodvármegye alispánjával együtt ültetett el Felsőmagyarországon. Ma ismét 400 koronát küldött az egyelet gondnoka, Molnár János kezébe, mint az általa eszközölt gyűjtés legújabb eredményét. Ugyancsak neki köszönhető javarészt, hogy az egyelet rendes és alapító tagjai, habár nem a megkívánt mértékben, de folyton szaporodnak. Az egyelet tagjai sorába idáig a következők léptek be: Batky Gyula Miskolc, évi 4 K-val, Batorffy Ferenc Miskolc, évi 4 K, Be-

penészbogár! — riad élesebb hangon Tamás ur Panni kisasszonyra.

És Panni kisasszony szakgatott, el-elcsukló hangon válaszol:

— Oh, édes apám, boldogtalan vagyok! Megsértettek!

— Ki volt az a szemtelen, az a vakmerő? Uri ember? Elégtételképes? Duellumra hívom, felapritom, agyonlövöm, ha száz lelke volna is! Bocsfalvi Bocsy Tamás urban fölpezsdült egy pillanatra a régi jó vér; várta a választ, de hogy néhány percig hallgatott Panni kisasszony és csak halk sóhajtsa hallatszott, — Tamás ur is engedett a haragjából.

Pár perc múlva végre megszólalt szegénykezve Panni kisasszony:

— Apám, édes, azt mondta a mészáros, hogy nem adhat több húst hitelbe, hanem...

— Ne folytasd Pannikám! Értem a többit, — szólt hallkan Tamás ur.

— Értem már, tudom már a többit. Ott is vége a kreditnek... Ejh, ejh, hiszen csak az a gaz Fazekas Dávid hurokra ne került volna, bezzeg nem kerül ki, hogy néha az én portámra

is került fordult egy-egy elcsipett borju, birka, mi ördög, aprómarha.

— De lássa, apám, édes, nem lesz többet huslevés az asztalon...

— Már hogy ne lenne! Hiszen csak szólnom kéne Selejtes szenátornak; annak a fia már régen szemet vetett rád, ha hozzá mégysz feleségül, olyan jó módba jutsz, hogy az öreg szüleidnek is juttathatsz belőle.

Panni kisasszony tamáskodva rázta a fejét, amiből Bocsy Tamás ur akaratoskodó makacsságot értett ki, mert ismét csak emeltebb hangon folytatta:

— Hat mi a szándékom itthon, a mi nyakunkon? Itt akarsz megvénülni? Itt akard fogyasztani a mi szegényes kenyérünket, amelyikből már nekünk is szűken jut a falat?

Nem, édesapám! — szólt Panni kisasszony határozott hangon. — Nem akarok tovább kenyérfogyasztójak lenni; de nem akarom nyügnék olyan ember életéhez kötni magamat, aki iránt a szívem nem érez. Mit ér nekem a Selejtes gazdagsága; mit ér nekem egyáltalában a gazdagság! Hiszen megszothat

tam már a nélkülözést, inséget, szenvedést itthon; nem kell már nekem egyéb, csak hogy a szívem nyugalmat leljen; nyugalmat itt, ebben az életben, mielőtt férgek lepik el omló holttestemet.

Leontin mama a szemét törülgette és fáradtan bölintgatott. Értette, hogy életről, halálról van szó; de hogy miben áll az, hogy valaki a szíve nyugalmát óhajtja, mikor az ő szíve mindig nyugodt volt: azt az ő csöndes-lusta fölfogásával megérteni nem volt képes.

— Jó, jó, édes Pannikám, — engedett a komoly Bocsy Tamás dühös haragjából; de hiszen a te szíved nyugalmahoz egyéb is kell: a miénk. Tudod, hogy tehetetlenül tett az irigy emberek áskálódása; ma se tekintély, se pénz, se kenyér, de semmi a háznál és...

Panni kisasszonyban maradt valami a régi jómódból került büszkeségből, mert fölvetette a fejét és mintha valami tolakodó udvarlót akarna elutasítani, éles hangon vágott vissza:

— Még ha azt tudnám is, hogy talpig se-lyemben duskálhatnék a jómódban; ha azt tudnám, hogy édes apám négyes fogatból néz-

LANDAU A.

ékszerüzlete

MISKOLC, Széchenyi-u. 46.

Tisztelettel hívom meg Miskolc város és vidéke közönségét gazdagon felszerelt és a legmodernebb tárgyakkal berendezett ékszerüzletem megtekintésére. — A t. közönség bizalmát és pártfogását kérve, tisztelettel

LANDAU A.

Vásárlási kényszer kizárva! ***** Szolid és szabott árak!

niczky Aladár Sajószöged, 100 K, Desseffy Béla gróf Királytelek, 100 K, Desseffy Dénes gr. Királytelek, 100 K, Desseffy Marianne grófnő Királytelek, 100 K, Desseffy Miklós gróf és neje Veresellő, 150 K, Erdődy Karolyné grófnő Ónod 200 K, Erdődy Rezsóné grófnő Novimarov, 100 K, Fogel Ignác Miskolc, évi 4 K, id. b. Göbber József Miskolc, évi 4 K, Grünwald Ede Miskolc, évi 4 K, Gülmeier Gusztávne Miskolc, évi 4 K, Klein Gaspar Miskolc, évi 4 K, Melzer László és neje Miskolc, 100 K, Nagy Dániel Zólyombrezó, évi 4 K, Papp János Miskolc évi 4 K, Rózsa Danielné Miskolc, évi 4 K, Racz Jenő Miskolc, évi 4 K, Vay Tihamér gr. Felsővadász, évi 4 K, Vay Tihamér grófnő Felsővadász, évi 4 K, Zichy Béla Rezső gr. Budapest, 100 K, Zichy Karoly gr. és neje Barca, 100 K, végül Xivkovich Pálta Erzsébet Miskolc, 100 K-val.

A hamori vasut. Lapunk legutóbbi számában közöltük Kossuth Ferenc kereskedelemügyi miniszternek a miskolci keresk. és iparkamarához, valamint a borsodmegyei gazdasági egyesülethez intézett rendeletét, melyben a testületet jelentésre felkéri, hogy közgazdasági és forgalmi tekintetből a varmegye területén mely utvonalak vasuti kiépítése szükséges. — Ezzel a rendelettel kapcsolatos a miniszterium intézkedéséből a Hámorba vezetendő vasut terepén történt közigazgatási bejárás. Közönségüknek régi oh-jása teljesedik a hamori vasut kiépítésével; közelebb hozza hozzánk a világ egyik legszebb telepét: Lillafüredet. A Hámorba tervezett villamos vasú közigazgatási bejárásán jelen voltak dr. Adam Géza miniszteri titkár a kereskedelemügyi miniszter képviselőjében, Mechwart Hugó mérnöki mérnök, Fülhegyi Ödön vezérkari őrnagy, Rozsnyay Karoly, a miskolci kulturmernöki hivatal főnöke, a földmívelésügyi miniszter képviselőjében Metyei Gyula kir. erdőmester és Fehér József kir. főerdész. — Megjelentek még Lazar Pál posta- és távirtda mérnök Fialy Lajos vasut- és hajózási biztos, Kovacs Lajos tiszti főorvos, dr. gróf Halász József főszolgabíró, Huszthy Béla közigazgatási bizottsági tag, Nagy Ferenc főorvos, Schwarz Ernő főmérnök, Heller Samu főmérnök, Tóth Emil mérnök. A bizottság az előterjesztett vonalra tervek szerint elfogadta. A vasut a diógyőri végállomáson kapcsolódik az eddigi vonalra a végállomása a Zartl fele butorgyárnál lesz. A vonalon több megállóhelyt rendszeresítenek. A vasut az személy, mint teheraru szállításra lesz rendezve.

heti le azokat, akik ma minket röhögnek; ha az Inkák kincsét tenné a lábaim elé az az ember, nem tudnám elszivlelni közel magamhoz, mert utalom... De ha hozzám jönne az a goromba, nyers mézáros és ismételné azt, amit már mondtam: óh apám, akkor boldog, nyugodt lennék. Nem fogyasztanám a kenyéret, nem vénülnék a nyakukra; mert ezem, lényemnek minden idegével érzem, hogy ezt az embert tudnám szeretni.

Oh igen, apám, szeretném híven, örököké; mert érzem, hogy az ő nyers, egyszerű szavaiban a jó szíve, áldott jó lelke nyilatkozik meg.

Leontin mama tágra nyitott szemekkel hallgatta Panni kisasszony kifakadását; Bocsy Tamás ur azonban egy szót sem válaszolt, hanem elfogta Panni kisasszony kezét, hevesen megrökölt és azzal elrohant.

Akik az utcán látták, el nem tudták képzelni, hogy Bocsy uram miért olyan büszke, hogy senkit sem vesz észre, hanem fut, mint akit kergetnek.

Bocsy uram pedig megáll a mézárszékekben a mézáros előtt és erőteljesen kiáltja oda hozzá:

— Uramocsem, jöjjön, kérje meg a leányom kezét! Az én Panni lányom csak magának eladó!

Pár hét múlva a kis városban arról beszéltek, hogy mégis messzálansz az, hogy Bocsy Panni kisasszony feleségül ment ahhoz az egyszerű, goromba mézároshoz.

Nagy vonatkesések. Ha naptár nem volna, így is tudna az ember, hogy ünnepek következnek. A nagy vonatkesések előhírnökei az ünnepi forgalomnak. Vasárnap és hétfőn minden ideérkező vonat késétt. Az óriási forgalom miatt történtek késések, még pedig nem 10—20 perccel, hanem fél órával, sőt még többel is. Így a déli és esti gyorsvonat, a délutáni és éjjeli személyvonatok is nagy késéssel robogtak be a pályaudvarra.

Saját pén. ének ellensége, aki szőlőoltvány-szükségletet nem a legjobb hírnevnek örvendő és szakavatott vezetés alatt álló „Millennium-telep”-nél Nagyöszön, Torontálmegye szerzi be, ahol csak elsőrendű hazai és amerikai fajok a legolcsóbb árban kaphatók. Nagy képes magyar, vagy német, vagy román, vagy szejb nyelvű árjegyzék kivanatra mindenkinek küldetik.

Családi rum, kitűnő, erős, tiszta, olesó vanília- vagy ananász ízű, 1 liter 2 korona, fél liter 1 korona. Literes üveg visszavetünk 20 fillérért, fél literes 10 fillérért. **Orosz tea** dekaja 8 fillér, tömlekek tea dekaja szintén 8 fillér. Aki jó rumot és teát olesón akar venni, csak ezeket vegye, amik már tavaly is a közönség nagy tetszésével találkoztak. Kapható egyedül csak **Szabo Béla** drogeriájában Miskolcon, Színház épület.

Valódi angol és francia illatszerek, (kímérve dekaszára is) pipere és gyógyszappanok, kéz- és körömapolási cikkek

Parfüm és manikur Casetták

(legalkalmasabb karácsonyi és újévi ajándéktárgyak) Orosz tea, Jamaika-rum, Likör és rum essenciák, betápolási cikkek, kötszerek, sérvkötők, gumibakok legjobb bevásárlási helye **Fodor Dezső** Városi drogeriája, Miskolc, Széchenyi-utca 73.

FERENCZ JÓZSEF keserűvíz

MULATSÁGOK.

Farsangi naptár:

December 31. Tiszti Szilveszter-estély a Koronában

December 31. Demokrata-kör Szilveszter-estélye a kör helyiségében.

December 31. Kereskedők és Gazdák köre Szilveszter-estélye a kör helyiségében.

December 31. A vasuti munkások, vas- és fém-munkások és könyvnyomdászok együttes Szilveszter-estélye a Korona szálló földszinti termében.

December 31. Kereskedelmi alkalmazottak szak-egyletének Szilveszter-estélye a Lloyd-szállóda nagytermében.

Január 5. Ág. ev. Nőegylet tea-estélye a Koronában.

Január 8. Izr. Nőegylet vig-estélye a Koronában.

Január 12. Vörös-kereszt egyet bálja a Koronában.

Január 19. Mérnök-estély a Korona összes termében.

Január 23. Ipartestület bálja a Koronában.

Borsszem Jankó Miskolcon. A miskolci izr. nőegylet a népkönyvja javára, 1907 január hó 8-án, a Korona-szálló termében vig-estélyt rendez, melyen működő hölgyek és urak előadják a Borsszem Jankó Miskolcon, vagy Női kaszinó Mucván c. egyfelvonásos tréfát. Irták, jobban mondva összeollózták helybeli szerzők a legsúlyosabb titoktartás mellett. A darabban előforduló személyek: v. Wewreshegyi David, v. Wewreshegyi Dávidné, Wewreshegyi Izolda, Juci szobaleány, Mihászna András, Bukovay Abszi, Tojás Dániel, Kottlik Zirzabella, Füzessy Timke, Seifensteiner Salamonné, Cenci néni, Mokány Berci, Kraxelhuber Tóbiás, Seifensteiner Salamon, Sanyaró Vendel, Tarjagos Illés, Tömb Szilárd, dr. Hübóthy. Az estély kezdete este 9 ór-kor. Előadás után táncmulatság. Csaladjegy 2 személyre 4 K, személyjegy 3 K, karzatjegy 3 K. Jegyek Ferenczi B. könyvkereskedésében és este a pénztárnál kaphatók.

Egyetemi ifjak mulatsága. A „Borsodmegyei Kör”, melynek tagjai a Budapesten lévő borsodmegyei egyetemi hallgatók, 1907 január havának első napjaiban Miskolcon táncmulatságot rendez, melyre az egyetemi hallgatók nagyban késülődnek. A mulatság rendkívül sikerülnek ígérkezik.

Tréfas képviselőválasztás. A „Magyarországi Kereskedelmi Alkalmazottak Szakgyulete” miskolci csoportja 1906 december 31-én hétfőn a Lloyd szálló emeleti dísztermében, hangverseny, tombolaiáték és tréfas képviselőválasztással egybekötött nagy Sylveszter-estélyt rendez. Az estély kezdete este 9 órakor. Belső díj személyenkint 1 korona. A zenét a cigányzenekar szolgáltatja.

Munkások szilveszter-estélye. A vasuti munkások, vas- és fém-munkások és könyvnyomdászok országos szövetségének miskolci csoportjai könyvtáralapjuk gyarapítására 1906. év december hó 31-én, hétfőn a Korona szálló földszinti termében műorral egybekötött Sylveszter-estélyt rendeznek. Belső-díj: személyjegy 1 K, csaladjegy 2 K 40 fillér. Az estély rendkívül érdekesnek ígérkezik. Kezdeté 8 órakor.

SZÍNHÁZ.

Balla Kálmán külföldön. Említettük már lapunkban, hogy Balla Kálmán színgazgató érdekes művészi vállalkozásba fogott. Társulatával külföldre megy. A vállalat oszról egyik fővárosi lap, ugyilatszük, közvetlen forrásból nyert értesülés nyomán, a következőket írja:

„Balla Kálmán színgazgató ma érkezett vissza Konstantinápolyból, ahol megkötötte a szerződést a Theatre des Varietés igazgatójával, Jean L. hennal. A szerződés értelmében Balla a jövő április havában 20 előadást tart a színházban. A fő-ült az énekes darabokra fekteti; többek között „János vitéz”, „Hajduk hadnagya”, „Cigány ró” operetteket, „Hunyadi László”, „Faut”, „Carmen”, „Traviata” operákat adja elő. Az első magyar külföldi társulat, terve szerint, háromszor játszik Konstantinápolyba való menetele előtt a belgrádi nemzeti színházban, azután háromszor a szótái városi színházban s innét vonul április elsőjén a konstantinápolyi Theatre des Varietés-be. Balla igazgató tisztelgett Konstantinápolyban az ottani nagykövetségénel, a Magyar Egyesületnél és gróf Széchenyi Ödön pász hazaküldésénel, s mindnyolc határozta támogatást ígért. Balla tervbe vette, hogy az első vállalat sikerülte után az összes külföldi nagy városokban vendégszerepel társulatával.”

Amint a tudósításból következtethető, Balla Kálmán nem szandekozik az idei téli szezon befejezése után a miskolci színikerületben működni és így csakugyan, ez okból is, helyes dolog volt, hogy a színiügyi választmány a pályázatot a kerület színházaira kiírta.

Helyreasszony. Kada Eleknek, a jőnevű regény- és elbeszélésírónak, a kinek a Darázs mérge című népies regényét egy ambiciózus fiatal író dramatizálta, kedvet kapott a dramárisához és megalkotta — egyedül és kizárólag Blaha Lujza kedvéért — a Helyreasszonyt. Hogy a nagy művész óriási hatást ért el a cimszerepben, az természetes. Ugy játszani, kedves játéknak minden részletével annyira elbűvölni a nézőt és édes dalolásával elbűvölni a hallgatót: azt csak Blaha Lujza tudja, utolérthetetlenül, utánozhatatlanul. Bizony rá az az óriási hatás, melyet a Helyreasszony a Királyszínházban keltett, ambicionálta B. Csik Irént, hogy a cimszerepet eljátsza. Hát el is játszotta és tetszett a közönségnek az ő nagy ambíciója, hogy igyekezett a gyöngye akcióju darab cselekményébe bejátszani. Ha csak az igyekezetnél maradt, annak nem ő az oka. A néptélek megismerésére nem adatott mindenkinek alkalom, így B. Csik Irének sem. A hatást tehát rábizta a cselekményre és a gyönyörű dalokra, melyek meg is hozták neki a tapot. Szépen énekelte Szarvasi Jenő és kedélyes alak volt Szőregly (Bösze Tamás). Művészi, tökéletes művészi alakítást nyújtott Sziklay Miklós az Igó tőzsér szerepében, míg a kisebb szerepekben a társulat minden tagja szerepelt.

KARÁCSONY

A tenyőta.

Az erdő mélyén hóbelepve,
Hol egybeolvad este, regg,
A szomorú, nagy némaságban
Egy zöld fenyőfa szendereg.
Es álmaiban újra látja
A szép tavaszt s az ifju párt,
Mely nem törődve a világgal,
Egy édes csókra idejárt.

Vaj' merre vannak? A tenyőre
Nem is gondolnak már talán
Csak a nevük maradt bevésve
Az elhagyott fa oldalán.

Azon borong el, álmódzva,
A boldog pár vaj' merre van?
De villog és suhint a fejsze
S a zöld fenyő végig zuhan...

Karácsonyest. Az ablakokból
Sugárzik színes gyertyafény,
Áll a fenyő felékesítve
A cifra szoba közepén.

Zsivaj között beront az ajtón
A pajkos, vig gyerekcsapat,
S nézik csodálva, ámulattal
Az aranydiós ágakat.

Egy bágyadt arcú férfi köztük,
A szíve, lelke úgy örül,
A mint zsi bong a vig gyerekraj
S ugrándoz a fenyő körül.

Majd a csillámló tarka fára
Esik reá tekintete
A sebhelyes kérgen bevésve
Egy férfi és egy leány neve.

Akad szava s inog a térde,
Fény, csillogás mind elborul,
Arcát elrejtí tenyerébe,
S fájó, keserves könnye hull.

Édes papát vajjon mi bántja?
Nem kérdező egyike sem.
Táncnak, vigságnak vége, vége,
Ők is sírnak keservesen...

Feleki Sándor.

Gyöngéd lelkek.

Karácsonyi történet. — Az „Ellenzék” számára írta
Malcomes Gizella báróné.

A kerületi orvos vézna neje korán reggel a kertbe lép; a postatiszt már ott várja. A házban három kis gyermek alszik; a nagysága lefekvésüknél sem volt jelen, miért volna tehát ébredésüknél? Benn a három kis szobában fülledt, dohos a levegő, férje betegen fekszik. Nem láthatja, mint szenved, nagyon fáj lalja, üdülnie kell. Minek is teljesítette oly lelkiismeretesen kötelességeit?

A friss reggeli szellő új csipkepongyoláját lebegteteti. Mily kellemetes is egy kicsit üdülni! Szerelmes tekintete előbb a harmatos reggelbe, aztán pedig a postatiszt kék szemüvegébe mélyed. Ah, be jó a kötelességtől és szegénységtől távol lenni! — Egy pillanatra mintha megfedekezett volna minden emberi lény létezéséről; pici, rózsás ujjaival egy vi-

rágót szakaszt és édeskés hangon suttogja: „Oh, kedves Mimóza! Te vagy a gyöngéd emberi lelkek hü képe; mint te, úgy azok is ragyogó költészetben ringatják egész lényüket; mint tégedet, úgy őket is megrzegetteti a leggyöngébb fuvallom, egy hideg esősepp képes őket megölni”. És másodszor még áthatóbban mélyedt tekintete a kék szemüvegbe.

— Ah, Róbert! Olyan vagyok én is, mint ez a virág, oly érzékeny és gyengéd s valóban szívem már el nem viseli. Férjem beteg, a gyermekek nevetlenek, az egész ház szegénységgel és rendtelenséggel; ideges vagyok, ha csak rá gondolok is. Én! Annyi gyöngéd és finom érzélemmel ilyen környezetben! Mindez olyan sértőleg hat rám, hogy nem bírom tovább. Képzeld csak, új pongyolámba bujok és beesonok hozzá: „Nézd, csak férjescském, milyen bájos vagyok!” És mit gondol, ő mit tesz? A helyett, hogy egy elismerő szót mondana, fölemelkedik ágyában s így szól hozzám: „De Amelie! Hova gondolsz, mire való ez a fényűzés? Hozz inkább egy csésze teát!” Törzsúrással gyanánt nyilallottak szívemen keresztül e szavak. Tehát olyan számító élettársam van, ki képtelen nekem egy pongyolát szerezni s bájjaim láttára egy csésze tea után sóhajt; miért sujtott ennyire az Isten, hogy szegény érzékeny szívem így megsebeztesse? De ha még látná, mennyit szenved szegény Vilmos, s mily rossz szímben van; szívem vérzett s könnyeimet letörölve, a szolgálóval rögtön beküldtem neki az óhajtott teát; csak nem tagadhattam meg szegény Vilmosom kívánságát... Igaz, tudja Ön, hogy ma Augót adják, amelyet gyönyörű dallamaiért annyira szeretek? Ugy-e elkísér oda? Hiszen nagy szükségem van üdülésre és szórakozásra, háztartásom nyomora már egészen tönkre tett. Különben is igyekeznem kell, hogy innét szabaduljak, mert ez az állapot nagyon rossz hatással van kedélyemre. Teljesen oda vagyok. Igen, — tegnap is, hogy Károlykám megvágta az ujját, borzasztó volt, s minthogy a vért nem nézhetem, természetesen elájultam... Apropos, látta már ön mályvakkal díszített új kalapomat? Mondhatom, elragadóan szép. Istenem, ha még egy hasonló színű köpenykém és egy virágos napernyőm volna hozzá!...

— Meglesz minden! Ön angyal! Milyen prózai az én nőm önhöz képest; valami magasztosabbról, finomabbról fogalma sincs, s én egy ilyen közönséges teremtettséghez vagyok láncolva!...

E pillanatban egy fiatal csinos asszonyka haladt el a kert rácsozata előtt, egy gyermeket kézen vezetve, egy kisebbet pedig karján hordva, míg kezében egy csomagot vitt, valószínűleg a bevásárolt szerény napi szükségletét.

— Ah, drága Amelie! Ha ön tudná, mennyit szenvedek. Midőn otthon az élet finomabb élvezet után sóhajtozva, önre gondolok, éppen akkor zavar föl édes ábrándozásomból a prózai teremtettség izetlen szavával: „A gyermekek cipői rongyosak”. Ő fel sem fogja, hogy szenvedek és nélkülözök. Állásomnál és jó izlésesemnél fogva természetesen több ízben lefényképeztettem magamat, ami — az ő nézete szerint — nem egyéb hiúságnál. Ő persze nem ismer egyebet, mint reggeltől estig dolgozni, úgy, hogy önkénytelenül sem tekinthetem másnak, mint hasznos háziállatnak. Egyszóval, ő a megtestesült nyers kötelességérzet, mely nem ismer más utat, mint a tüzhelytől a gyermekszobába és onnét a varrógéphez. Ennélfogva nincs is ideje valami nemesebbre gondolni s ennek dacára még pénzt is kér tőlem. Tőlem! Kinek oly sokra van szüksége, hogy a világban gavallérosan felléphessek. Mindent összevéve tehát, azon a kevés szépségén és ifjúságán kívül semmije, de semmije sincsen, amivel magához vonzhatna.

— Szegény barátom! Nemde, ön mondotta, hogy kezei attól az örökös, ostoba munkától

egészen eldurvultak, arcát nem ápolja, s így külseje teljesen elhanyagolt? Valóban, teljesen összeillik szegény Vilmosommal.

— Ugy van, drága barátnóm. Milyen izetlenséget követett el akkor is, hogy nem találta elmésnek azt az albumot, melyet ő ruháinak mintáiból alkotott. Milyen édes visszaemlékezésekre ad az alkalmat, ha az ember benne lapozva, rá akad egy darabka atlaszra, s hozzá gondolja, ebből volt a ruhája, mikor a színházban megláttam, vagy tovább egy szépen felragasztott bársony mintához érve, eszébe jut: e bársonyruhában volt, mikor a sétatéren kísértém és így végig. Ilyen elragadó eszmék csak oly fenékölt lelkületű finom hölgy agyában születhetnek, mint ön; az én nőm az ilyet felelőgni nem képes, ilyesmire az ő lelkülete nagyon jelentéktelen, nagyon közönséges.

— Oh, Róbert! Miért kénytelen két ilyen gyöngéd lélek oly közönséges emberekhez kötődni, oly méltatlan viszonyok között élni?

— Ne mondja azt, bájos Amelie, hogy kénytelen; meglátja, hogy nem, már holoap meg fog róla győződni...

E jóslatterhes szavakkal bucsuzott el egymástól a nemes pár.

A jég hideg hajnali szél rohanva üvölt végig az üres utcákon, ködös reggel szürkült be az ablakon. A léghuzam a betett ajtón azon szobácskába is behatol, melyben a kerületi orvos ártatlan gyermekei egyedül, elhagyatva alusznak; elhagyatva, mert gyöngéd lelkületű mamájuk elhagyta őket.

Hát senkijök sincs, ki velük játszik, gyöngéden beszéljen; beteg apuskájukat sem fogja senki vigasztalni, nem fogja senki levesét főzni, párnáit megigazítani?

De mégis van valaki, ki láthatatlan jó tündéreként a hiányos háztartást rendbe hozva, az elhagyott beteget ápolja, s a gyermekekről gondoskodik. Ez a jó tündér nappal tisztogat, takarít, főz, mindenkit szeliden szólít, mindenkire barátságosan mosolyog; este pedig ruhát és fehérneműt javít, a betegnek fölolvass s a gyermekeket énekelve, csókjaival álomba ringatja.

Mari szegény, de becsületes földmivesnek árvája; az ő szorgalmának és kötelességérzetének sikerült a szegényes, elhagyott kis háztartásból kényelmes otthont varázsolni s intelligenciával párosult szívjószágának köszönheti a mélyen sujtott családapája gyógyulását.

Három hónap merült azóta az örökkévalóság tengerébe. Karácsony estéje van. A már gyógyulóban levő orvos agyában egymást üzik a kínos gondolatok. Mit csinálnak ott a mellékszobában az ő elhagyott árvái a mai szent estén? Nagy fáradsággal felemelkedik helyéből és az ajtó felé tart. Mily varázsképet nyújt azonban szemének a fényesen kivilágított szobácska! Az asztalon fénylő kis karácsonyfa áll, mellette, ölében az orvos legkisebb gyermekét tartva, ül Mari, a ház jószágos tündére, körülötte pedig ujjongva ugrál a kis Károly. A jó leány örömtől égő orcájáról a megindulás könnyét törli s egy sóhajjal imára kulcsolja kezét.

Hogy karácsony estére a gyermekeknek örömet szerezhessen, édes anyja egyetlen emléket, a mellén viselt kis arany keresztet adta zálogba. Szerető szívvél gondolt most édes anyjára s valószínűleg szomszéd szobában vélt férfiura is. Ez azonban az ajtóban állott s szeretettől, ragyogó szemekkel szemlélte a bájos csoportot. Az örömtől megifjodva, ruganyos léptekkel közelített a piruló Marihoz s gyöngéden megfogta kezét, ki ezt csak ellenkezve engedte.

— Kedves Mari, drága jó leány. Képtelen vagyok mindezt meghálálni, mit már eddig is értünk tétél, tetőzd be művedet s légy mindene annak, kit megmentettél, légy nőm!...

— Oh, doktor ur . . .
 — Ne . . . Szóltis Vilmosnak.
 — Oh, Vilmos ur! Én csak egy szegény, csunya leány vagyok.
 — Nem, te szép vagy és gazdag, mert a nőnek legszebb és legnagyobb kincse a jó szív, hadd legyen védőd és oltalmazód.
 A leány örömmel ragadta meg a felé nyújtott jobbot.
 A karácsonyest, mely minden jó embernek örömet hoz, a szegény árvának otthont, az elhagyott gyermekeknek anyját s a csalódott férfinek új boldogságot adott.

Másnap a lapokban azt olvasták, hogy a sikkasztó Chalon Róbertet végre Gráczban elfogták, hol nagy lábon élve, az elkezelt pénzt elköltötte egy elegáns hölgy társaságában, ki kényeskedő affektációval fitogtatta toaletttjét és még a végtárgyaláson is feltűnően gyengéd és fehér kezeivel kacérkodott.

Eszme.

*Az eszme fénye, zajtalan hatalma
 Egész világra szór hajnalderűt,
 Agguk döngése, özvegyek siralma,
 Vér, átok nem kíséri mindenütt.
 Nem jelzi útját rablánc, rom, halott
 Mint égi láng, csak melegít, ragyog.
 A világot, mint láthatatlan Isten
 Vezérli útján, őt uralja minden!*

Koroda Pál.

Szontagh Szaniszló esete.

Irta: Miskolczy Simon János.

Szontagh Szaniszló, akivel az alábbi füres történet megesett, szini földbirtokos volt. Aféle kis nemzeti ur. Maga sem emlékezett rá, hogy vetődött ide valamelyik őse a Szepességről Tornába.

Szontagh Szaniszló úgy nyár végén, aratás-cséplés után, be-berándult a sógorával Kassára. Egy-két jópajtást meglátogattak. Egy kicsit kidalolták, kikurjongatták magukat, aztán hazajöttek.

Igy esett meg most is. Az ezernyolcszáz-negyvenegyedik év szeptember havának valamelyik reggelén Kassáról igyekezett haza Szinbe Szontagh Szaniszló uram, meg a sógora. Szepesnél mind a ketten elunták az ülést. Leszálltak hát a kocsiról, aztán elő azt a puskát. Magyar ember abban az időben puska nélkül még a határba sem ment ki. Hát még olyan hosszú kocsitra. A kocsit ballagott csendesen az országuton. Szontagh uram felvergődött a domb tetejére, a sógora meg az aljában baktatott. Cserkésztek. Hátha akadna valami nyul-féle.

Szontagh Szaniszló uram alig tett valami ötven lépést, egy kanyarultnál szemben találta magát egy vadászformájú emberrel. Az erdő felől jött. — Vállán vadászfegyver. Az arcza borotvált. Alighanem a püspök vadásza, gondolta Szontagh Szaniszló. — A rozsnói katolikus püspökségnek ugyanis szép birtoka és kastélya van Somodiban. Itt vadásznak el nyaranta a rozsnói püspökök.

Szontagh Szaniszló illendőképen egy „adjon Isten jó reggelt” vetett a vadász felé. Szívesen köszönt vissza az is és ezzel megtört a jég. Megindult a diskurzus.

— Hová-hová, nemzeti uram?

— Csak innen Kassáról. Megyek haza Szinbe. Nehezemre esett már az ülés. Gondoltam, hogy egy kicsit szétnézek a réten,

míg Somodiba beérek. Várhat a kocsit. Ott fogjuk elfogyasztani a reggelit.

— Hát aztán akadt-e már valami a puska elé?

— Nem láttam én még egy fanyulat se eddig.

— Én meg Somodiból jövök ugyancsak vadászatni. Én sem találtam semmit. Megyek is már vissza. Menjünk együtt. Kevesebb ut jut így egyikünkre.

Igy bandukoltak most már ketten Somodi felé. Szontagh uram erősen hitte, hogy a püspök valamelyik vadászával került össze, azért csakhamar a püspökre fordította a beszédet. Gondolta, hogy így majd megtud egyet-mást gróf Zichy Domokos ömértóságáról. Sokat beszéltek Tornában akkor a gróf püspökről. Azért rukkolt ki a kíváncsiságával mihamar Szontagh uram is.

— Ugy-e, még mindig itt nyaral a püspök Somodiban?

— Itt van még.

— Hát aztán mivel tölti az idejét?

— Vadászat. Sétálgat. Amit Somodiba lehet csinálni.

— No meg a fehérség után veti magát.

— Dehogy veti. Nem olyan ember az.

— Nem a fenét! Tudom én azt jól.

Nincs maradása tőle a fehérségnek. Maholnap már az erdőbe se mernek járni egy kis tüzelőért. Hol itt, hol ott bukkannak rá. Aztán nagyon gerjedékeny ember ömértósága. No meg az ördög tudná róla, hogy püspök. — Sarkantus csizmában, lóháton jár. A beszédje se nagyon istenes. Fiatal is. Szép is. Megtéveszti a fehérséget könnyen.

— Nem mind igaz az, nemzeti uram, amit a világ beszél.

— Dehogy nem. Minden szófia beszédnek a fele igaz. De mind is ilyenek azok a mágnáspüspökök. Mihelyt a reverendát levetik magukról, mindjárt nem érzik magukat papnak. Nem is jutnának be azok még a menyországba se, ha püspöki palást nélkül kopogtatnának be.

— Nincs ember hiba nélkül.

— Hiszen nincs, nincs. De már a püspöknek csak másféle embernek kéne lennie. Egész Rozsnó megbotránkozik, mikor végigvágat az utcákon tüzes lovak hátán a püspök. Még az installációkra is úgy megy lóháton.

— Nem bün az, nemzeti uram.

— Nem bün. Nem is dicséretes dolog. Akinek kereszt van a nyakában, szentekre gondoljon. Megesnek bele, ha a templomban is az asszonyokra kacsingatna a biblia felett.

Ilyen és ehhez hasonló, nem nagyon épületes tarsalgást folytatva, értek be Somodiba. A falu végén hozzájuk szegődött a sógor is, aki a hegy tövében várt volna a szerencsére. A vadász a koresma előtt igen instálta a nemzeti urakat, hogy jöjjenek hozzá egy kis früstökre, ha már idáig együtt diskurálgtak. Szontagh uram azonban igen szabadkozott. Elváltak. Alig kezdtek bele jóformán a reggelibe, benyit a püspök huszárja. Szontagh Szaniszló uram egyszeriben rosszul érezte magát. Odasugott a sógorának:

— Jaj! az a gazember vadász bizonyosan elbeszélte a püspökének, hogy miket mondtam róla. Most értünk küld a püspök. Talán még le is huzat.

A huszár összeüti rangosan a sarkantyuját és az urak felé fordul:

— Tisztelteti a püspök ur ömértósága az

urakat, ha átfáradnának egy kis reggelizésre a kastélyba.

Szontagh uramban hűledezett a melegség. Kékre-zöldre válva adta meg a választ:

— Nagyon köszönjük a méltóságos püspök ur szíves invitálását, de már utána volnánk, — mondd meg neki, fiam.

A hajdu elment. Szontagh Szaniszló megrohant az udvarra az álláshoz.

— Jóska! — kiáltott a kocsisára, — fogj be, de izibe. Aztán kifelé fordítsd a kocsit rudját, mert megyünk haza. Baj van, az árgyélusát. Siess, te gazember.

Jóska majd hanyatt vágódott a nagy igyekezetben. Mire befogott, már a nyakán volt a két nemzeti ur. Uccu, fel a kocsira! Jóska már éppen közé akart vágni a lovaknak, de a kapunál csak megragadta a zablát a püspöki hajdu:

— Rám parancsolt a püspök, el ne ereszzem az urakat. Azt mondta, hogy nem engedi el a vendéglátást. Tessenek hát leszállni. Aztán felmegyünk a kastélyba.

Szontagh Szaniszló nemzeti ur érezte, hogy a hideg verejték kiverte a testét. Mit volt mit tenni? Leszálltak. Kénytelen-kelletlen indultak a kastély felé.

Az előszobában kínos sejtelmek gyötörték a két urat. Szent Isten, mi vár rájuk?

Kinyílik az ajtó. Megáll előttük püspöki teljes díszben, aranykeresztesen a — vadász.

Csak még ez hiányzott. Szontagh Szaniszlóval egyet fordult a világ. Mondott volna valami mentőgetésként, de leragadt a szája a nagy ijedségtől. A püspök meg annál nyájasabban, szívesebben tessékelték őket egy kis reggelizéshez.

Kis reggelizéshez? De bizony olyan volt az, mint a lakadalmas ebéd. Volt ott minden, ami szemnek-szájnak izletes. Hej! de ha a Szontagh uram torkán nem tudott lecsuszni a falat. Erőltette, muszájtotta, mégis alig-alig tudott egy-egy harapást leküldeni, egy-egy korty aszút leönteni. A reggeli végén aztán mosolyogva fordult hozzá a püspök:

— Mondja csak, kedves Szontagh uram, melyik felekezethez tartozik?

Szontagh uram katolikus volt, de nem mert bevallani. Attól félt, hogy így még többet kap, ha kap. Sápadtan nyögte hát ki a szót.

— Kálvinista vagyok, méltóságos uram.

— Nagyon csodálkozom. Eddig még nem tapasztaltam, hogy kálvinista ember a másik hiten való papját megrágalmazta volna. Ezt, sajnos, csak a mi egyházunkbeliek teszik. No hat, Szontagh uram, tudja meg, ha én mondom, nekem talán el is hiszi, hogy nem mind igaz, a mit a világ beszél. Kifogásolják, hogy lovon járok? De hiszen az ebadtát, én mágnás vagyok. Ebben nőtem fel. Mindig passzióm volt a lovaglás, miért mondanék le róla. Mágnásokkal barátkozom mindig. Hát hogyne barátkoznám. Köztük nőtem fel, közékük tartozom most is. Azért lovagoltam ki Rozsnóról naponta Krasznahorka-Hosszurétre Andrassyékhoz, — mert ottan, náluk, abban a körben találtam jól magamat. Aztán, hogy megállítom az erdőben a fahordó asszonyokat . . . Megbizony, de azért, hogy felsegítem egyik-másiknak az én erdőben összeszedett facsomót. Megmondja akármelyik, ha utánajár a nemzeti ur. Azért mondtam pedig mindezeket, hogy máskor ne gyalázza a más vallás papját, mert ez nem való.

Szontagh uram rákvörös arccal somfordált ki a püspöki rezidenciából. Aztán úgy elhajtatótt, mintha ott se lett volna. Attól félt, hogy még egyszer vissza találja hivni a püspök. Inkább pedig...

Nem is dicsekedett el Szontagh Szaniszló a püspöki früstökkel sehol. Mégis kiszivárgott.

Gróf Zichy Domokos maga beszélte el az esetet Kassán a megyei urak között. Hozzátette, hogy csak azon csodálkozik, hogy kálvinista embertől hallott ilyesmit. Annál nagyobb volt a csodálkozása, mikor azt hallotta, hogy Szontagh pópista.

— Pópista? Nekem azt mondta pedig, hogy kálvinista. Hál' Istennek, hogy így van. Legalább nem boszankodom annyira. Így már értem.

Szontagh Szaniszló nemzeti uramnak pedig haláláig végig borsózdott a háta, ha valamelyik ismerőse azt találta neki mondani:

— Koma! tiszteltet a püspök. Kérdezeti, hogy mikor mégysz már hozzá egy kis früstökre. Szívesen látna.

Hozzá.

— Alfred Droin. —

Az ég is, a víz is emelte szépséged,
Hogy a hajóhídon először láttalak.
Mint a kard, melyet még nem érintett sajak,
Tiszta, fehér márvány büszke szüzességed.

Ruhád, mintája egy szobor természetnek,
Mint egy szép álmhoz simuló versalak.
Mint a hab, mely zugva csörren a part alatt,
Mozgásod szívebben új vészhangra ébred.

Maga a mindenség mozdulatod bája,
Omló hegyi patak hajadnak hulláma.
Keblednek hajlása maga a végtelen.

Imádlak is téged, teremtés csodája,
Hisz, ha téged nézlek, imádság az nekem.
Az Istent mutatja szépséged nagysága.

Juhász László.

Karácsony-esték.

Már azt hittem, hogy megint szomorú karácsonyom lesz. Ilyenkor télen a mi nyomorúságos hegyi utaink úgy elromlanak, hogy az ember képtelen kimozdulni a falujából. Így hát itt rekedtem. A karácsony előtti délután unalmas egyhangúsággal mult. Szobám ablakából nézegettem a felhőket, amelyek ólom-súlylyal neheztedek a közeli erdős hegyekre. A falutól néhány lépésnyire már mindenütt erdő volt; de a fákat nem lehet látni a leereszkedő ködtől. A hó mind sűrűbben kezdett hullani s az erdőből hazatérő kocsiakra vastag fehér leplet vont. Az emberek is olyan furcsák voltak a hótól fehér prémes bekecsükben, amint meg-megrázva jégcsapos bajuszukat, a kocsi mellett lépdelték.

Gondolataim egymást kergették. Némelyek hazatértek szüleimhez és valóságos szomorúság fogott el azon, hogy gubancos hajamat nem simogathatja édes jó anyám áldott keze. Eszembe jutott az otthoni karácsony est. A fényes karácsonyfa a nagy szőnyegen és alatta az ajándékok. Óh, hányszor örültem én is ennek az estének s most visszatart az ostoba lehetetlenség.

Csengő csilingelt előttünk. Én az ablakhoz léptem, hogy kitekintsek. Egészen meg voltam lepve, mikor az öreg kórortost láttam kikászolódni a szán pokrócai közül. Alig értem az ajtóhoz, a doktor bácsi prüszkölve és a havat rázva belépett. Bele teltt vagy öt perc, amíg a bundából kihámozta kedélyes öreg alakját és torzonborz szakállas képét.

— Jó napot, öcsém. Hogy van? Brr, de komisz idő! Csak hogy elvégeztem a dolgomat, így mire sötét lesz, haza vergődöm.

Ezzel azután neki támaszkodott a cserépkályhának és úgy zsörtölődött az ő kedélyes modorával.

— Komiszság, hogy még ilyenkorsem hagy-nak békén. Így ünnep előtt már igazán nem illik betegkedni, hisz magam is halálos veszedelem között forogtam, míg áttudtam a Gaján vergődni.

Ezzel azután ismét összeütötte a cognacos poharat és sietett magát melegíteni. Letette a pohárkát és kissé elégedettebben csevegett.

— Phü, csak otthon lennék már. De jó is lesz majd egy pohár borleveset bevenni. No meg aztán a karácsonyi ajándékok. Én is kapok valamit, Ilonka már hetek óta dugdos előlem valamit. Erre aztán elmosolyogta magát Torzonborz szakállá és bajusza, mint egy iromba seprő, berzenkedett minden irányba. Találhatta azután az öreg, vajjon mit kap ez idén. Papucsom, az van már vagy három pár. Hálósapkám is van kettő. Dohányzacskóm is. No, eddig mindig eltaláltam, most nem is sejttem, mi lesz a meglepetés. Egyszerre azután más hangba ugrott át.

— Ejnye csak, öcsém, miért nem ment haza az ünnepekre?

— Tudja, doktor bácsi, a Gaja kiöntött fent az almakutnál és az egész utat elfogja Csósz felé. De ha átlehetne is vergődni a Gaján, nincsen ember, aki ezen sikos uton Csószig felvergődjék. Ember legyen az, aki most ki tud kapaszkodni a hegyek közül.

— Akkor bizony, uramöcsém, unalmas karácsonya lesz.

— Hát hisz arra el vagyok készülődve, de majd csak agyonütöm valahogy.

— Tudja mit, van egy indítványom. Jöj-jön el velem át hozzánk Csetinybe. Mégis többen leszünk. Pompás! — Az öreg dörzsölgette a kezét, hogy ilyen okos eszméje támadt.

S ügyet sem vetett az én szabadkozásaimra, hanem erélyesen bepakolt a téli kabátomba. Feltuszkolt a szánba. Ő maga is felmászott, kezébe vette a gyepőt és az öreg Linda, amely valószínűleg megunta már az álldogálást, szinte fiatalos fickándozással vágott neki a szánutnak. Az uton nem sokat beszélhettünk. Doktor bácsinak nagyon is vigyáznia kellett a görbe hegyi utakon. Felkapaszkodtunk egy-egy hegyre. Az erdő fái összehajlottak s ropogtak a hó terhe alatt. Még Linda is nagyon óvatos volt. Sokszor járt ő erre, tudta, hogy egy vigyázatlan lépésnek fájdalmas következménye lehet.

Én már szinte szunyókálni kezdtem, amint a szán gyorsabb csuszása felébresztett. Elértük Csetényt. Már egész sötét lett, csak a hó reflexe adott némi világosságot. A falu apró házacskaiknak ablakaiból fény sugárzott ki. A doktorék zöld repkényes haza valamivel kijebb állott a többinél. Mikor idáig értünk, Linda minden különös jeladás nélkül megállott. Megrázta a nyakán a csengőt, mintha hívna a házbelleket.

Egy öreg szolga csoszogott ki. Feltárta a kaput, mi meg besiklottunk. Fenn a ház verandáján egy magas asszony állott lámpával a kezében és ebben a pillanatban egy nyulánk leány lépett ki az ajton, vigan ugrándozva jött le a szánig. Amikor hozzánk ért, meglepetve vett észre engemet. Csak amikor lehajtottam havas galléromat, ismert meg. Köszöntötte őt.

— Maga is eljött? De jó lesz. — Azután anyja felé fordulva kiáltott fel csengő hangon: — Anya, vendégünk van.

A doktor bácsi ismét prüszkolt. Rázta a havat és feleségének, leányának egy-egy nedves, havas csókot nyomott az ajkára. Bementünk a szobába. Az öreg cserépkályhában vigan pattogott a tűz. Az ő divatu nagy tölgyfaasztal meg volt terítve már s csak az öregre vártak a találással.

Hamarosan nekem is akadt teritékem. Leültünk. Egyedül Ilonka, a házi kisasszony sürgőldött és hozta a vacsorát, előljáróban pedig a doktor bácsi kedvenc borlevesét.

A pompás meleg s a jó vacsora megoldotta az öreg nyelvét. Kedélyesen követelte az ajándékot, amit Ilonka szégyenkezve eléje tett. De a magát is megmutatta, óvatosan nyitogatván az apró ékszeres tokcskát.

Doktor bácsi arca mosolyra derült. És pajkosan fordult felesége felé, azt kérdezvén,

hogy vissza tud-e még emlékezni a harminc év előtti karácsonyra.

— Hogyne, felelt az asszony. Akkor ismerkedtünk meg egymással.

— Bizony az régen volt, sóhajtotta az öreg.

— Én meg úgy emlékszem rája, mintha tegnap történt volna. Milyen szép fehér karácsony volt az is. Minő hideg volt. Emlékszik e még Tóni, hogy didergett azon az estén?

Az öreg doktor bácsi ilyesmire nem igen akart emlékezni. Allítólag ő csupa tűz volt ifjabb korában. De, haj, az idő el-eloltogatta a tüzet is.

Ismét az öreg vette át a szót és mesélt.

— Bizony akkor is ilyen havas, hideg karácsony volt. Új ember voltam ezen a vidéken és az első látogatásaimat akkor kezdtem meg a környéken. Karácsony estén haza igyekeztem Csószról. Magam hajtottam s bár az uttal nem voltam ismerős, fiatalos hévvel és merészséggel rohantam le a völgynek. Már előre örültem a meleg kályhának, amikor egy irtózatos recscsenést hallottam s magam pedig meszsze berepültem a havas bokrok közé. Lovam megállott s én felkapaszkodtam. Karomban azonban olyan erős fájdama éreztem, hogy csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudtam eszméletemnél maradni.

A kétségbeesés egészen elfogott. Ismeretlen helye, egy erdő közepén eltörött karra. Ha elvesztem eszméletemet, reggelig megfagyok. Arra, hogy valakivel találkozam, nem számíthattam. Ugyan ki járna künn karácsony estén, aki békés ember.

És mégis. Fenn, jó magasan felettem, lépéseket hallottam. A hó ropogott a szilárd léptek alatt s csakhamar magas erőteljes férfi állott előttem puskával, vadászruhában.

Ilonka itt élénken közbe szólt:

— Ugy-e, nagypapa volt?

— Igen. Nagypapád, az akkori csósi főerdész.

Meglepetve állott meg előttem s én csakhamar elpanaszoltam bajomat. Joviális öreg ur volt s azonnal megvizsgált, hogy: „oda se neki.” A pokrócot karjára vette, egyik kezével lovamat vezette, a másikkal pedig engem támogatott jó darabon, míg az ut mellett a havas fenyvesek között fehér haz tűnt fel.

Az ablakokon fény sugárzott ki. Sőt az egyik ablakot el is felelték befüggönyözni s amint elhaladtunk, bepillantottam rajta.

Csak egy pillantás volt, mégis egy békés, szeretetteljes, puha családi fényt láttam magam előtt. A földön egy magas karácsonyfa állott s alatta két kisebb fiúcska játszott az ajándékokkal. Előttük egy jóságos arcú idősebb nő s egy gyönyörű szép szőke haju magas leány állott.

— No, no. — Mondta a doktor bácsi felesége, miközben elpirult az élénk visszaemlékezésre.

A doktor bácsi csak beszélt. Dicsérte a szép szőke leányt s én nem tudtam levenni a szememet a velem szemben ülő Ilonkáról. Mindaz, amit az öreg ur olyan lelkesedéssel mesélt, egészen rája illett. Neki is olyan aranyos, nagy haja s karcsu termete volt. Szelid, szinte félnék kék szeméit néha rám emelte; de azután csakhamar ismét atyjára függeszté.

Már régóta ismertük egymást és úgy vettem észre, hogy vonzódik némileg hozzám. És én? Bizony én már régóta rabja voltam azoknak az édes, beszédes kék szemeknek.

Mind gyakrabban tekintettünk egymásra én egészen az almdozásnak adtam magamat. Csak itt-ott ütötte meg a fületem a doktor elbeszélése. Hogy fájós karjával ott kellett maradnia. Hogy milyen szeretettel ápolták és vették körül. Elmesélte, miként szerették meg egymást Ilonka édesanyjával.

Egyszerre csak megkondult a közeli templom harangja, az éjféli misét jelezvén. Az öreg is befejezte visszaemlékezését ezekkel a szavakkal:

— Mégis az volt a legboldogabb karácsonyom.

Mindnyáján felkészültünk, hogy templomba menjünk. Kiléptünk az utcára. Az ut sikos volt s az öregek elővigyázatosan jöttek

Mi kissé előbbre mentünk s hosszú hallgatás után megtörtém a csendet.

— Látja, Ilonka, én is, mint kedves atyja, a legszebb napjaim közé sorozhatom a karácsonyt.

— Talán magával is történt valami hasonlót, — kérdezte Ilonka.

— Oh nem. Mindez ideig nem volt semmi.

— Hát úgy, akkor miért tartja mégis legkedvesebb napjának?

— Miért? Azért, Ilonka, hogy ezt az estét magával együtt tölthettem.

Ilonka nem felelt mindjárt. Szemét a földre sűtötte, majd rám emelte s szeretet, vonzódás ült azon az édes arcon.

— És ez magának valami örömet okozott?

— Oh, hiszen tudja, mennyire szeretem. Nem volt alkalmam eddig megmondanom. De most, nézze, szóval is tudtára adom. Tegyen boldoggá Ilonka.

Ebben a pillanatban a templomhozértünk. A feljárt lejtős, szinte meredek és sikos volt. Kezemet nyújtam Ilonkának, hogy el ne csuszszék és így folytattam beszédemet.

— Tegyen boldoggá, Ilonka. Engedje, hogy az én legszebb emlékem is karácsony estére essék.

Már az ajtóhozértünk s esdő szavaimra felemelte rám tekintetét. Kicsi keze reszketett az én kezemben, egy gyengéd szorítása és édes tekintete tudatta velem, hogy boldog ember vagyok.

Soha még ilyen szépnek nem tűnt fel az egyszerű falusi ének. S az ócska orgona hangjait a legszebb zene gyanánt élveztem.

Mise után visszatértünk. A szán előállott s a doktor bácsi nagy igyekezettel pakkolt mindentele melegbundát és pokrócot a szánra. A készülődés közt, a homályban, kezembe fogtam Ilonka reszkető kis kezét és ajkamhoz vontam ezekkel a szavakkal.

— Ez a mi eljegyzésünk.

A doktor bácsi kezét szorított velem és élénken szólott:

— Mégis csak szép a karácsony est.

Amire én hasonló jókedvvel feleltem:

— Bizony nekem is legszebb napom a karácsony.

A szán ekkor már kinn csilingelt az utca közepén.

II.

Hogy pereg az idő. Alig gondol rá az ember, a jégkéreg felolvad s — egy-két derűs nap már meghozta az ibolyákat. Csakhamar aztán itt a rekkenő nyár, észre sem veszi az ember, már a falevelek azt rozsdaszínű patinát kezdik felvenni, amelyek csalhatatlanul az ősz jelentik.

Az én időm is így futott a fent elmondott események óta.

Már el is kerültem a kis hegyi faluból s a jó, vagy rossz csillagom egy nagyobb városba hozott. Nagy ambícióval és életkedvvel fogtam munkámhoz, mert azt hittem, hogy tehetségemnek és szorgalmamnak tágabb tere nyílik.

Azután meg volt is kiért dolgoznom. Ilonka iránt való szerelmem nem szűnt, ellenkezőleg, mindig erősebb lett. És azon törekedtem, hogy a boldog emlékü karácsony estét egy olyan nappal váltsam fel, amelyhez még több boldogság fog fűződni.

Hetenként váltottunk levelet. Az enyém tele vágygyal, szenvedéllyel; s az övét kedves gyengédség, szemérmes, tiszta szerelem vonta át. Azonban a sors ostoba. Pályám elé gunyos akadályként gögös emberek álltak, kiknek az volt a törekvésük, hogy maguk érvényesüljenek. Nem ismertek el. Félre löktek tehetségtelen emberek, akiket máskor megvettem volna. Ez elvette munkakedvemet. Érelyem lanyhult. Ehhez járult még az is, hogy Ilonka levelei ritkultak. S ha egy-egy jött is, könnyezve tűnődtem felette, hogy hova lett a régi gyengédség, a vonzalomnak ama finom kifejezése. Néha, néha csupán az ottani események elmondására szorítkozott.

Kedélybeteg lettem.

Ugy jártam az utcákon szóltanul, vagy otthon ültem kicsi kis szobámban.

Akkoriban városunkban járványos betegség dult. Az orvosok azt mondják, hogy az

ilyen lehangolt, borús kedélyű ember előbb megkap minden bajt, mint más. Nem tudom igaz-e; de én megkaptam.

Hirtelen döntött le a lábamról s mivel nem volt senkim sem, hát bevitték a kórházba.

A kórház csendje, egyhangúsága még le-
verőbben hatott kedélyemre s úgy hittem, hogy lassankint elérem utolsó napjaimat. Betegségem súlyos volt s szenvedés közt töltöttem az időt. Elérkezett karácsony előtti nap is. Tehetetlenül feküdtem párnámon, a testi szenvedésen felül a visszaemlékezés eme napra nagyon sok fájdalmat okozott.

Néhány üres ágyon túl, a terem másik felén, egy halovány ifju ült az ágyán s fejét kezére hajtva, könnyezni látszott. Szobánk homályosodni kezdett s lassankint egész sötét lett. Csend volt, csak az a fű köhögött néha egyet mélyen a melléből. Ekkor felnyitott az ajtó s az ápolónő lépett be. Felgyújtotta a lámpát s a fiatal embernek orvosságot adott. Betakarta őt, azután pedig hozzám lépett.

— Kegyednek levele jött, — szölt hozzám s a zsebéből rózsaszínű borítékot vont elő. Megismertem az írást. Ilonkaé volt. Mohón kaptam utána; de az ápolónő nem adta át.

— Az orvos ur megtiltotta önnek, hogy bármit is olvasson. Azonban én felolvasom, ha úgy kívánja.

— Kérem, tegye meg, kedves Néne.

És az ápolónő óvatosan felszakítá a borítékot, kivette a levelet.

Én könyökre dőlve, nyugtalan várakozással tekintettem rája s ő olvasni kezdett:

— Tisztelt Uram!

Amint e szavakat hallottam, hanyatt estem. Lélekzetem ellállott s mellemet valami kinosan kezdé fojtogatni. Hisz nem így szokott ő engem szólítani. Tehát vége csakugyan mindennek. Az ápolónő megjéjt s abbahagyta az olvasást. De én könyörgésre fogtam a dolgot, mig végre engedett.

Ugy volt. Vége mindennek. Ilonka tisztelettel tudatja velem, hogy férjhez megy. Megjegyezte, hogy kötelességének tartja, ezt velem tudatni, mert amint írja „mi mindig jó barátok voltunk.”

Milyen szomorú karácsony est. Elhagyatva, a kórházban, megcsalva. Tulélem-e még ezt? Zokogva borultam kemény párnámra. Ekkor ismét nyitott az ajtó s az orvos jött be két asszisztensével esti inspekcióját végezni.

Hozzám léptek s az orvos professzori hangon magyarazni kezdett.

— A betegség lefolyása rendes. Igen, uraim, itt szemlelhetik mindazon jelenségeket, amelyek ennél a bajnal mutatkoznak. Emlegettem e betegség egyik szimptomáját és azt most észlelhetik is, hogy a beteg néha minden különös ok nélkül ellágyul, sőt nem ritkán sírva is fakad. Ime, bebizonyítom.

Fölém hajolt és így szölt hozzám:

— Mi baja, barátom? Miért sír?

— Semmi, — feleltem s a falnak fordultam.

— Látják, uraim! — mondá diadalmasan.

Azután a másik beteghez mentek. Az orvos egyet-kettőt kopogtatott a hátán s azután egyet legyintett a balkezelével és az ajtó felé tartott.

Csak a fiatalabbik orvosnövendék fordult vissza egyszer még az ajtóból s szeméit résztvevően függeszté rám.

Vagy szerelmes volt, vagy poéta, vagy ő is tudott valamit arról a rózsaszínű levélkéről.

Apró történetek.

A gazdagodás utja.

Egy társaságban az a vita tárgya, hogy miért szegényedik el a magyar paraszt és mi módon lesz gazdaggá a sváb.

A nagy vitatkozást kettévágta a járási orvos, mondván:

Hogy miért szegényedik el a magyar paraszt, azt mindenki tudja. De, hogy hogyan gazdagodik meg a sváb, arra elmondok egy jellemző esetet.

Haldoklik az öreg sváb gazda felesége. Mellette gubbaszt a férj. Sötétedik. A férj gyertyát gyújt.

Egyszerre csak eszébe jut a férjnek, hogy meg kellene fejni a tehenet.

Fölkel és kifelé indul. Az ajtóban megáll és odaszól a halálal vivódó asszonynak:

„Ha pedig, mig én künn leszek, megtallász halni, — előbb oltsd el a gyertyát, nehogy potyára égjen.”

Hidegvér.

Négyen kártyáznak a klubban: egy ügyvéd, egy kettős könyvelő, egy gyógyszerész és egy újságíró.

Alsóst játszanak.

Javában ütik a „blattot”, mikor lelken-
dezve beront az ügyvéd szobalánya:

„Jaj, jaj, nagyságos ügyvéd ur! A nagysága fölakasztotta magát és meghalt.”

A partnerek ijedten ugrálnak föl. Főlizgatta őket az eset.

Férj ellenben nyugodtan ül helyén és bámulatos hidegvérrel mondja:

„Uraim! Ne zavartassuk magunkat!

„Ki oszt?”

Titkos szavazás.

Hogy a jó nép miként értelmezi a titkos szavazást, azt e héten tudtam meg.

Egy községi választásnál voltam jelen. A választás megkezdése előtt a szolgabíró, a választás elnöke kihirdette, hogy a szavazás szavazólappal történik.

Ezután megkezdődik a szavazás. Egyszerre csak hangos vitatkozás támad a szavazó helyiségben.

Egy kortes erősen kapacitál egy „érett polgárt!”

Végre a markába nyom egy szavazó cédulát.

A polgár bontogatni kezdi a szavazó lapot, mire oda ugrik a kortes:

— Hát maga mit csinál?

— El akarom olvasni, hogy mire szavalok?

— Szerencsétlen! Hát nem hallotta, hogy a tekintetes szolgabíró ur kihirdette, hogy a szavazás titkos?

— No aztán?

— Hát ez azt jelenti, hogy kee'nek se szabad tudni, hogy mire szavaz!!

A kis önzetlen.

Egy ifju pár ül a kertben. Ma még jegyesek, nemsokára férj és feleség lesznek.

Beszélgetnek a jövő boldogságáról és egyéb ilyen haszontalanságokról.

A leány, ki tudja hanyadszor, hallani akarja, hogy a vőlegény őt önzetlenül szereti és ezért mondja:

„Édesem, azt beszélnek, hogy te engem nem szerelemből veszesz feleségül, hanem csak azért, mert a nagybácsim százezer forint hozományt ad.”

„Oh — háborodik fel az ifju a méltatlan vád hallatára — feleségül vennék én akkor is, ha a hozományt nem nagybácsid, — hanem más adná.”

A honorárium.

Az ügyvéd beszéli:

Beállit tegnap az irodámba egy jóképű vidéki atyafi.

— Baj van Tekintetes Uram!

— Mi az Mihály gazda?

— Hát tetszik tudni, a minapában összekülönböztem a sógorral s úgy vágtam kupán, hogy három hétig nyomta az ágyat.

— No ez elég baj, mondom én.

— Hát hiszen tudom, — feleli Mihály gazda, ép azér jöttem ide, hogy tisztázzon ki a Tekintetes Ur, mert hogy holnap lesz a tárgyalás a főtörvényszék előtt. Ehun az irás, ni!

Megnéztem az iratokat, s láttam, hogy az atyafira kinéz vagy egy pár hónap.

— Hát hozott-e pénzt az ügyvédi költségekre?

— Mán mint pénzt, — tagolta az öreg. Hát 'iszen azt gondoltam, majd amit én kapok a főtörvényszéktől, azt szivesen átengedem a Tekintetes Urnak a fáradságáért.

— És ha egy felesztendőt kap a fejébe a fejébe kölintásért?

— Tyhűh, az áldóját, erre nem is gondoltam, — vakarta fejét az ipse.

Első Leánykiházasító Egylet mint Szövetkezet

Alapított az 1863-ik évben.

Gyermek- és életbiztosító intézet

Alapított az 1863-ik évben.

miskolci vezérügynöksége a Miskolci Ipari Hitelszövetkezethél.

Elfogad kiházasítási, gyermek- és minden egyéb

életbiztosításokat

a legelőnyösebb föltételek mellett.

Szíves felvilágosítással és díjtáblázattal készséggel szolgál

a miskolci vezérügynökség,

Deák-utca 9. szám (a régi postaépületben), a Miskolci Ipari Hitelszövetkezethél.

Helyben és vidéken ügyes üzletszerzők elvételnek.

Szőlőoltványok:

bátai, balafánt, erdei, ezerjő, furmint, mézes, járdovány, muskatal, risling, oportó és különféle csemegefajok: Csaba gyöngye. — csaszlák és muskatalok stb.

Amerikai vad vesszők, gyökeresek

kaphatók a felszámolt

phyll. ellen vedekező első miskolci egyesület

alólírott által átvett

oltvány s vessző iskolájából

kivánatra árjegyzéket küld

Fischer Lajos

Városháztér 9.

Személyhitel!

Kezes és kezes nélkül katonatisztek, papok, állami, megyei és magántisztviselők, tanítók, kereskedők, iparosok, nyugdíjogosult hölgyek és magánosoknak egynegyedtől 20 évig terjedő időre tőkekamat törlesztéssel!

Különlegesség. A páris—bécsi enqueté értelmében tőkésítjük a jövedelmet.

4% 4% 4% 4%

Jeizálog-hitel!

300 koronától feljebb I., II. és III. helyre földek, városi és vidéki házak, nyaralók, gyárak, fürdőépületek, malmok, ásványvíz és egyéb források és kőbányákra, a becsérték háromnegyed részeig.

Építési-hitel!

Építésfélben levő ingatlanokra 2—3 részletben oly arányban, amely arányban az építkezés előrehaladt.

Bank és magánadósságok konvertálása.

Előnyösen! Szolid alapon és gyorsan eszközöljük elsőrangú intézetek által! — **Elsőrendű ajánlatok.** — Kérjen prospektust! — Válaszbélyeg melléklendő!**MELLER L. EGYED**

BUDAPEST, V., Koháry utca 19.

A ratkói szűrcsapók

képviseletében ajánlunk

tiszta gyapjuból készült**takaró- és lópokrócsokat****Miskolci Bőrszövetkezet**

Deák-utca. (Régi postaépület.)

Ha köszvény-, reuma- és ischiasban szenved vegyen egy üveg

Dr. Flesch-féle köszvény-szeszt,

mely elűzi a köszvényt, reumát, kéz-, láb-, hát- és derékfájást, kezek és lábak gyengeségét, fájdalmakat és daganatokat biztosan gyógyít. Hatása a legrövidebb idő alatt észlelhető.

Kapható:

Dr. FLESCHE E. L.

„Magyar korona“ gyógyszertárban, GYOR, Baross ut 24. szám.

Máskülönlegesen deciliteres üveg ára 2 kor. Huzamosabb használatra való „Családi“ üveg ára 5 kor. 3 kis, vagy 2 „Családi“ üveg rendelkezésénél már bérmentve utánvétellel küldjük.

Eladó szőlő.

A Szent-György hegyen, közel a városhoz, ujonnan beültetett szőlő, kunyhóval

eladó.

Értekezni lehet

ö.z.v. Tóth Pálnéval

Urak-utca II. sz.

Szlavkovszky Imre

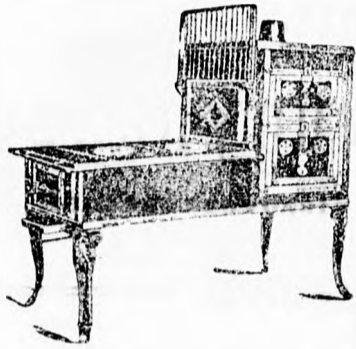
takaréktűzhely- és épületlakatos

MISKOLC, Horváth-utca 12. sz.

Telefon 229. ALAPITTATOTT 1853. Telefon 229.

Ajánlom kitűnő minőségű elejes és asztal tűzhelyeimet, ezekből állandó nagy raktárt tartok készletben a nagyérdemű helybeli és vidéki közönség rendelkezésére.

Elvállalom továbbá épület-vasalások, lépcső, folyosó, sárcsok, vaskapuk készítését a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelben. — Mindennemű talajviszonyoknak a legjobb ekéket jutányos áron készítek úgy fagerendelyvel, mint teljesen vasból, a legjobb anyagból.

Szobák kiszáritására nagyobb mennyiségű kocszkályhák állanak készletben, melyeket napi 50 fillérért kölcsön adok.

A MISKOLCI HITELINTEZET

részvénytársaság.

I. Bank-osztálya. (Minden nap.)

Kölcsönök ad: bekebelezés feltételével ingatlanokra és értékpapírokra.

Leszámitol: helyi, valamint idegen váltokat.

Hitelt nyújt: folyó számlai elszámolásra.

Vesz és elad: mindennemű értékpapírokat, arany pénzeket és idegen bankjegyeket.

Atvesz: pénzbetéteket folyó és check-számlára, betéti könyvecskékre és pénztárjegyekre.

Megbízásokat elfogad: értékpapírok vételére és eladására a legjutányosabb feltételekkel.

II. Áru-osztálya.

Elfogad: mindennemű terményeket és árukat, a közforgalomnak átadott és tulajdonát képező „Miskolci áru- és terményraktáraiba” leendő beraktározásra;

Előleget ad azokra a legjutányosabb feltételekkel és elvállalja azok bizományi vételét és eladását.

Bővebb tájékoztatásul szolgálnak üzleti és díjszabályaink, melyek kívánatra bérmentve azonnal küldetnek.

Miskolci Hitelintézet részvénytársaság Miskolcon.

IV. Széchenyi-utca 35., saját ház.

Csak azon készítmények valódiak, melyek az itt látható védjeggyel vannak ellátva.

Karánsebesi RÁCS JENŐ

„Arany szarvas”-hoz címzett gyógyszer-tárában

MISKOLCZON

kaphatók 15 év óta közkedveltségnek örvendő alatt elősorolt saját készítményei:

- Iris virágarczkenőcs.** Számos hölgy áldja jó hatását — szeplő és májfolt ellen, arc- és kézörnek selyempuhaságot ad, teljesen ártalmatlan szer, az arcot a redőktől késő korig megóvja, egy tégely 1 kor. Hozzá Iris balsam szappan, 1 db. ára 70 fill. Hozzá Vénus arcpor, fehér, rózsás és krém színekben, 1 kis doboz 90 fill., nagy 1 kor. 60 fill.
- Pyrethro Salicyl szájjessentia** néhány cseppel egyszeri szájjöblögető vízbe, kellemes szájjíz kölcsönöz, a fogak romlását gátolja és a fogínyt erősíti, — 1 kis üveg 70 fillér. — 1 nagy üveg ára 1 korona 20 fillér. Hozzá (Pyrethro) növény fogpor, mely a fogakat desiniciálja és fehérré takarítja. — Oly esetekben, hol ezen szájszereimet nem használták és fogfájás van, ajánlatik a kitűnő jó hatású (Pyrethro) sveiczi fogcsepp. 1 üveg ára 50 fillér.
- Hajerősítő (balsam) essentia.** Dr. Hebra híres bécsi egyetem tanár előírása szerint készítő a hajhullást és fejbőr korpásodást meggátolja, valamint egyéb fejbőrbetegségektől megóv és kellemes illatú fogva szívesen alkalmazatik. 1 üveg ára 1 korona 20 fillér.
- Rácz Jenő keleti „Balsam bajuszpedrője”,** soha meg nem meg nem avasodó, zsirmentes balsamokból készítő, igen kellemes illatú, minden bajuszsínhez alkalmazható. 1 kis doboz ára 30 fillér. 1 nagy doboz 50 fillér.
- Cannabin** (tyukszem-balsam), biztos hatású és legkényelmesebben alkalmazható szer a tyukszemek és bőrkeményedések és sömörök kiirtására. 1 üveg ára 70 fillér.

Forgalomban van és közmegelegedéssel használják a

- Lábizzadás ellen** Salicyl Dermassant port. 1 doboz ára 1 korona.
Szőrvesztőnek Depillatoriumot. 1 üveg 1 korona.
Rüh (rühhatka ellen) Naphtol kenőcs. 1 kis tégely 1 korona, — nagy 3 korona.
Köszvény ellen I—II. számú Tengeri köszvény olaj, 1 üveg ára 1 K.

Ugy az elősorolt, mint egyéb készítményeimhez utasítás mellékelve van; kívánatra részletes árjegyzék utasításokkal megküldetik Csak azon készítmények valódiak, melyek fenti védjeggyel vannak ellátva. A drága külföldi hasonozereket, úgy mennyiségileg, mint minőségileg és olcsóságukkal fölülmulják; úgy, hogy általános házi szerek gyáánant legjobban alkalmazhatók.

Fraktár: Budapesten TÖRÖK JÓZSEF gyógyszer-tára, Király-utca 12. szám.

Czélyszerűség kedvéért 2 koronán aluli megrendeléseknél kéretik a szer árán kívül postai portóköltségek fedezésére még 60 fillért a megrendeléssel egyidejűleg beküldeni.